

ДЕЦАТА В ГОРАТА

Две деца, братче и сестриче, тръгнаха за училище. Те трябваше да минат през една прекрасна сенчеста малка гора. По пътя беше горещо и прашно, а в гората — прохладно и весело.

— Знаеш ли какво? — каза братчето на сестричката. — Има време за училище. В училището сега е задушно и скучно, а в гората трябва да е много весело. Слушай как пеят там птичките! А пък катеричките, колко катерички подскочат по клончетата! Да идем ли там, а, сестричке?

На сестричката се хареса братовото предложение. Децата хвърлиха букварите си в тревата, хванаха се за ръка и се скриха между зелените храсти под кичестите брезички. В гората беше наистина весело и шумно. Птичките прелитаха непрекъснато, пееха и крещяха. Катеричките скачаха по клончетата, насекомите се лутаха насам-натам в тревата.

Децата най-напред видяха един златен бръмбар.

— Поиграй с нас — казаха децата на бръмбара.

— С удоволствие бих поиграл — отговори бръмбарът, — но нямам време, трябва да си намеря обед.

— Поиграй с нас — казаха децата на една жълта мъхната пчеличка.

— Нямам време да играя с вас — отговори пчеличката, — трябва да събирам мед.

— А ти няма ли да поиграеш с нас? — запитаха децата мравката.

Но мравката нямаше време да ги слуша: тя мъкнеше една сламчица, три пъти по-голяма от нея, и бързаше да построи своето майсторско жилище.

Децата се опитаха да се обърнат и към катеричката и да предложат и на нея да поиграе с тях, но катеричката махна с пухестата си опашка и отговори, че трябва да се запаси с лешници за зимата.

Гълъбът каза:

— Аз правя гнездо за мъничките си дечица.

Сивичкото зайче тичаше към ручея, за да умие муцунката си. Бялото цветче на горската ягода също нямаше време да се занимава с децата. То искаше да използва прекрасното време и бързаше да приготви навреме своята сочна вкусна ягода.

На децата стана мъчно, че всички са заети със своята работа и никой не иска да играе с тях. Те се затекоха към ручея. Като ромолеше по камъните, той бягаше през гората.

— Ти поне навярно няма какво да правиш? — му казаха децата. — Хайде поиграй с нас!

— Как? Аз ли няма какво да правя? — забълболи сърдито ручеят. — Ах, вие, лениви дечица! Погледнете ме: аз работя денем и нощем и нито минута не зная покой. Нима аз не поя хората и животните? Кой друг освен мене пере бельото, върти мелничните колела, носи лодки и гаси пожари? О, аз имам толкова много работа, че главата ми се върти! — прибави ручеят и започна да бълболи по камъните.

На децата стана още по-мъчно и те помислиха, че по-добре щеше да е, ако отначало бяха отишли на училище и сетне, на връщане от училището, се отбият в гората. Но точно в това време момиченцето забеляза на едно зелено клонче една съвсем мъничка красива червеношийка. Тя, както изглеждаше, седеше много спокойно и от нямане какво да прави свирукаше една извънредно весела песничка.

— Ей ти, весела песнопойке — извика момчето на червеношийката. — Както изглежда, ти наистина няма какво да правиш; хайде поиграй с нас!

— Как? — свирна обидената червеношийка. — Аз ли няма какво да правя? Нима през целия ден не лових мушици, за да нахраня мъничките си рожби? Аз толкова съм уморена, че не мога да вдигна крилете си, а и сега приспивам с песничка моите мили дечица. А вие какво сте правили днес, малки ленивци? В училището не отидохте, нищо не научихте, тичате из гората, а на всичко отгоре пречите и на другите да работят. Я идете по-добре, където са ви пратили, и помнете, че почива и играе приятно само оня, който е работил и свършил всичко, което бил длъжен да свърши.

Децата се засрамираха: отидоха в училище и макар че стигнаха късно, усърдно се учиха.

Автор: Константин Ушински

Превод от руски: Ангел Каралийчев

Източник: www.chitanka.info